

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

Του ΠΑΥΛΟΥ ΝΤ' ΑΙΚΡΕΜΟΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Βέβαια, ναι... είπε η βαρώνη Γιάκομπσεν.

— Λοιπόν, νουνά μου, εξακολούθησε η Φράγκα, η ιδέα ότι ο Ροβέρτος δεν είναι κοντά μου, ότι βρίσκεται μέσα στη φυλακή, μόνος και άτιμασμένος, με κάνει τρομερά δυστυχισμένη... "Ω! νουνά μου, κάνε ό,τι μπορείς για να τον σώσεις, γιατί δεν άντέχω πειά..."

Η Παυλίνα, εξαιρετικά συγκινημένη, την άγκάλιασε με πάθος, σκέπασε με φιλήματα τα ωραία μαλλιά της Φράγκας και την έσφιξε επάνω στο στήθος της.

— Ναι, μικρή μου της είπε. Θα κάνω ό,τι είναι δυνατόν για να σου ξαναδώσω τον Ροβέρτο σου... Αμέσως, από σήμερα κιόλας, θ' αρχίσω να εργάζομαι για τον σκοπό αυτό με όλες μου τις δυνάμεις.

«Αλλά και σύ δείξου, όπως πάντοτε, γενναία. Χρειάζεται ενεργητικότητα και δυνατή θέλησις για να βγαίνει κανείς νικητής από τις διάφορες περιπέτειες της ζωής...»

— Έγώ καλά... Μά εκείνος; Ποῦ νά την βρῆ ὁ δυστυχισμένος τὴν γενναιοῦτα ἐκεῖ πού βρίσκεται... καθὼς μάλιστα ἔχει νά κάνει μ' ἕναν ἀνακριτῆ, ὁ ὁποῖος θά τὸν βασανίζει καὶ θά τοῦ μιλάη ἄσχημα...

— Μὴν ξεχνᾶς, κόρη μου, ὅτι ὁ Ροβέρτος, ἐκεῖ πού βρίσκεται, ἔχει δυὸ μεγάλες παρηγοριές. Ἐν πρώτοις, τὴν συναίσθησι ὅτι εἶνε ἐντελῶς ἀθῶος κι' ἔπειτα τὸν ἔρωτά σου... Αὐτά...

Ἄλλὰ ἡ Φράγκα δὲν τὴν ἄφησε νά εξακολουθήσῃ. Τραβήχτηκε ἔξαφνα ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τῆς βαρῶνης καὶ, ταραγμένη καὶ κατάχλωμη, φώναξε:

— "Ω! Θεέ μου!... Νουνά!... "Ω! Θεέ μου!...

Μιά τρομερὴ ἀνησυχία κυρίευσε τὴν βαρῶνη. Τῆς φάνηκε ὅτι ἡ Φράγκα πού εἶχε προσηλωμένα τὰ μάτια τῆς ἐπάνω τῆς, εἶχε τρελλαθῆ ἔξαφνα, ὅπως κ' ἡ Τερέζα.

— Χρυσὴ μου Φράγκα, τῆς εἶπε, κόρη μου, ἠσύχασε, σὲ παρακαλῶ!... Θά κάνω ὅ,τι μοῦ πῆς, ἀκούς;... Σήμερα κιόλας... Θέλεις νά δώσω μπροστά σου διαταγές;...

— "Οχι, ὄχι... δὲν εἶν' αὐτό...

— Μά τί εἶνε τότε;...

— "Ω! Νουνά! Νουνά!... Νά ἤξερες... Τὰ ἴδια λόγια πού μοῦ εἶπες πρὸ ὀλίγου, μοῦ τὰ εἶπε κι' ὁ Ροβέρτος ὅταν ἀποχωριστήκαμε. Ναι, αὐτὰ τὰ ἴδια λόγια.. Ἄλλὰ δὲν εἶν' αὐτὸ μόνο... Μοῦ τὰ εἶπε μὲ τὴν ἴδια φωνή, μὲ μιὰ φωνὴ ὅμοια μὲ τὴ δική σου...

Ἡ Παυλίνα ἔγινε κατάχλωμη. Προσπάθησε ὁμως νά λογιεθῆ καὶ εἶπε:

— Εἶσαι ἐξαντλημένη, Φράγκα μου... Πρέπει νά ἡσυχάσης... Τὰ νεῦρα σου εἶνε πάρα πολὺ ταραγμένα κι' ἐξάπτεσαι μὲ τὸ παραμικρό...

— "Ω! ὄχι, νουνά μου... "Ὅσο κι' ἂν εἶμαι λυπημένη, τὸ μυαλό μου άντέχει ἀκόμη... μέινε ἡσυχῆ... Αὐτὰ πού σοῦ εἶπα, εἶν' ἀληθινά, πολὺ ἀληθινά... Τόσο ἀληθινά, ὥστε, παρ' ὅλη τὴ δυστυχία μου, νοιώθω μί' ἀλλόκοτη χαρά, μιὰ πολὺ μεγάλη χαρά...

«Σοῦ ἔλεγα προτιήτερα ὅτι τὴν πρώτη φορά πού εἶδα τὸν Ροβέρτο, μοῦ φάνηκε σὰν νά τὸν ἤξερα ἀπὸ καιρὸ, σὰν νά τὸν ἐγνώριζα πάντοτε. "Ὅ,τι ἔβλεπα σ' αὐτόν, μοῦ φαινόταν σὰν κάτι γνῶριμο... Καὶ ἡ φυσιογνωμία του καὶ τὸ βλέμμα του κ' ἡ χειρονομίες του... Τί τρελλὴ πού ἦμουν... δὲν διέκρινα ἀμέσως τὴν τόση ὁμοιότητα...»

Καὶ ἡ Φράγκα ἐπρόσθεσε δυνατά:

— Νουνά! Μοιάζει μὲ σένα! Σοῦ μοιάζει ὅπως μοιάζει ἕνα παιδί τῆς μητέρας του...

Αὐτὴ τὴν φορά ἡ Παυλίνα ἔγινε χλωμὴ σὰν πεθαμένη. Σὰν λέαινα πού χτυπήθηκε θανάσιμα ἔβγαλε μιὰ δυνατὴ κραυγή.

— Ἐμένα, Φράγκα; Λές ὅτι μοιάζει ἔμένα ὁ Ροβέρτος;... Μὴν ὄνειρεύεσαι,

κόρη μου;...

— "Ω! ὄχι, νουνά!... Δὲν ὄνειρεύομαι καθόλου! Ἀποδείξεις ὅτι τὸ πρόσεξα αὐτὸ μονάχα τὴ στιγμή πού ἀκουσα ἀπ' τὸ στόμα σου τὰ ἴδια λόγια πού μοῦ εἶχε πῆ ἄλλοτε ὁ Ροβέρτος.

Τώρα πειὰ ὁμως, καὶ τὸ ἐλάχιστο ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου σου, μοῦ θυμίζει τὸν Ροβέρτο... Ἐχει ἴδια κι' ἀπαράλαχτα τὰ ωραία σου μάτια, ἔχει τὸ λεπτὸ στόμα σου πού δείχνει τόση θέλησι καὶ πού χαμογελάει τόσο γλυκά... Ἐχει τὴν ἴδια κλίσσι τοῦ κεφαλοῦ μὲ σενα... "Ὅλα εἶνε τὰ ἴδια...

«"Ω, νουνά, στάσου νά σ' ἀγκαλιάσω! πρόσθεσε μὲ τὴν παιδικὴ τῆς ἀφέλεια ἡ Φράγκα. Θά νομίσω ὅτι ἀγκαλιάζω τὸν δυστυχισμένο μου Ροβέρτο...»

— Πάψε πειά!... Σώπα!... Πάψε αὐτὴ τὴν ὁμιλία! φώναξε ἡ βαρῶνη ἀνατριχιάζοντας σύγκορμη καὶ μόλις βρισκοντας τὴν δύναμι νά πῆ τὰ λίγα αὐτὰ λόγια. Σ' ἐξορκίζω, μὴ μιλάς πειά... Θά μὲ κάνης νά σωριαστῶ κάτω νεκρὴ ἀπὸ τὴν ἀγωνία μου.

— "Οχι! "Οχι! ἀπάντησε ἡ Φράγκα, ἡ ὁποία εξακολουθοῦσε νάκρατᾶ ἀγκαλιασμένη τὴ βαρῶνη καὶ νά τὴν φιλάη. "Οχι, δὲν θά πεθάνης! Ἀπεναντίας, θά ζήσης καὶ θά μὲ βοηθήσης νά τὸν σώσω... Τότε, θά εἶμαι ἀληθινὴ κόρη σου... Τότε, ὅταν θά εἶμαι πειὰ σύζυγός του...

«"Α! ἔξακολούθησε ἡ Φράγκα μὲ μεγάλη ζωηρότητα. Βρέθηκε τέλος πάντων ἡ ἐξήγησις τοῦ μυστηρίου, τὸ ὁποῖο μοῦ φαινόταν πάντα ἀκατανόητο... Ἐξηγεῖται τώρα ἡ ἀκατανόητη ἐκείνη δύναμις πού μὲ τραβοῦσε πρὸς αὐτόν, ἡ ἀπέραντη ἀγάπη, ἡ ὁποία πλημμύρισε τὴν καρδιά μου ἀπὸ τὴν πρώτη φορά πού ὁ Ροβέρτος βρέθηκε μπροστά μου... "Ω! νουνά μου!... Τὸν ἀγάπησα ἔτσι μὲ μιὰς, γιατί εἶνε ἡ ἴδια ἡ εἰκόνα ἡ δική σου!... Γιατί δὲν ἔχω πειὰ καμμιὰ ἀμφιβολία πὼς ὁ Ροβέρτος εἶνε τὸ παιδί τοῦ παιδιοῦ σου, ὁ γυιὸς τοῦ Ὀλιβιέ σου!... "Ω! εἶμαι βεβαιωτάτη γι' αὐτό!... Εἶνε τὸ παιδί πού τοῦ κάκου ἀναζήτησες ὡς τώρα... Ναι, ναι, ὁ Ροβέρτος εἶνε ὁ γυιὸς τῆς ἐγκληματικῆς ἐκείνης γυναίκας, ἡ ὁποία, ἀφοῦ σκότωσε τὸν πατέρα, πέταξε στοὺς δρόμους τὸ παιδί τῆς...»

Ἡ Παυλίνα, ἡ ὁποία συλλογιζόταν ἐκείνη τὴν στιγμή τὴν ἐξαιρετικὴ ἐντύπωσι πού τῆς εἶχε κάνει ὁ Ροβέρτος, ὅταν τὸν εἶδε γιὰ πρώτη φορά στὸν σιδηροδρομικὸ σταθμὸ καὶ τῆς μίλησε μὲ μιὰ φωνὴ πού τῆς θύμιζε τὴ φωνὴ τοῦ Ὀλιβιέ, ἡ Παυλίνα ἔλεγε ἀπὸ μέσα τῆς: «Θεέ μου! Ἄν τὰ προαισθήματα τῆς Φράγκας εἶν' ἀληθινά, θά τὸν ξαναβρῶ, θά ξαναβρῶ τὸ παιδί τοῦ παιδιοῦ μου!...»

— Ἄκουσε, Φράγκα, εἶπε ἔξαφνα. Τὰ λόγια σου μὲ κάνουν ἄνω - κάτω, προπάντων γιατί ξέρω πὼς εἶσαι κοπέλα μὲ κρίσι καὶ νομίζω ὅτι, ἀφοῦ ἐσὺ μιλάς γιὰ μιὰ τέτοια καταπληκτικὴ ὁμοιότητα, πραγματικὰ ὁ μνηστῆρ σου θά μοῦ μοιάζῃ... Ἡ ὁμοιότης αὐτὴ μπορεῖ νά εἶνε ἐντελῶς τυχαία, μπορεῖ ὁμως ὁ Ροβέρτος νά εἶνε πραγματικὰ ὁ γυιὸς τοῦ Ὀλιβιέ... Τὴν τελευταία αὐτὴ ὑπόθεσι δὲν θέλω ἀκόμα νά τὴν παραδεχθῶ. Γιατί νοιώθω ὅτι ἂν τὴν δεχθῶ,

ἔστω καὶ μιὰ στιγμή, ὡς πραγματικὴ κι' ἔπειτα ν' ἀποδειχθῆ ὡς ἀθάσιμη, θά πεθάνω ἀμέσως ἀπὸ τὴ λύπη μου... Πές μου λοιπὸν τώρα ὅ,τι ἄλλο ξέρεις γιὰ τὸν Ροβέρτο... Κι' ἐγὼ ἀμέσως θ' ἀρχίσω σπουδαίες ἐρευνες, θά κάνω τὸν κόσμο ἄνω - κάτω...

— Δυστυχῶς, νουνά, ἀπάντησε ἡ νεά, πολὺ λίγα πράγματα ξέρω γιὰ τὸν Ροβέρτο. Τὸν βρῆκαν βρέφος στὶς σκάλες τοῦ ὀρφανοτροφείου τῆς Ὀρλεάνης, τυλιγμένο σὲ φασκιές, ἡ ὁποῖες δὲν εἶχαν ἐπάνω κανένα μονόγραμμα. Θά ἦταν τότε πέντε ἢ ἕξι μηνῶν...

— Ποιὰ ἐποχὴ ἔγινε αὐτό;

— Τὸ 1884 νομίζω...

— Ἀκριβῶς τὴν ἴδια ἐποχὴ, ψιθύρισε ἡ βαρῶνη.

Κι' ἔπειτα μὲ δυνατὴ φωνὴ πρόσθεσε:

— Νά ξαναγυρίσης τώρα στὸ σπίτι

Τὰ γραφεῖα τοῦ «Μπουκέτου» ἔχουν μεταφερθῆ εἰς τὴν ὁδὸν Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 56' (ἔναντι πλατείας Κλαυθμῶνος) εἰς τὴν διεύθυνσιν αὐτὴν πρέπει ν' ἀπευθύνωνται οἱ φίλοι ἀναγνώσται μας, ὅσοι ἐπιθυμοῦν ν' ἀποκτήσουν τὰς ἐκδόσεις μας ἢ παλαιότερα φύλλα τοῦ «Μπουκέτου», κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ἄριθμὸς Τηλεφώνου 26-135

σας. Νά μην κάνης λόγο σέ κανένα, ούτε καν στή Σίμπιλ, γιά τὸ τελευταῖο αὐτὸ μέρος τῆς ὁμιλίας μας. Κι' ἐγὼ θ' ἀρχίσω ἀπὸ αὐτὴ κιόλας τῆ στιγμή κάθε προσπάθεια γιά νά διαφωτίσω τὰ τρομαχτικά αὐτὰ μυστήρια πού μᾶς ἐνδιαφέρουν καὶ τίς δυο. Ἐχε ἐμπιστοσύνη σέ μένα, χρυσή μου Φράγκα... Καὶ νά εἶσαι βέβαιη ὅτι ὁ Ἄνδρέας πού θά κάνη τὴν Τερέζα ν' ἀνοίξη τὸ στόμα της θά ξαναγυρίσῃ...

Ἡ Φράγκα ρίχτηκε καὶ πάλι στὴν ἀγκαλιά τῆς βαρῶνης, ἡ ὁποία τὴν ἀπομάκρυνε ἐλαφρὰ καὶ κυττάζοντάς τὴν μὲ ἀπερίγραπτη συγκίνηση, τῆς εἶπε:

— "ὦ!... Φράγκα Γιάκομπσεν!... Ὁραῖα πηγαίνουν αὐτὰ τὰ δυο ὀνόματα... Καὶ ἀντηχοῦν τόσο ἀρμονικά...

— Ξέρω ἔν' ἄλλο ὄνομα πού ἀντηχεῖ ἀκόμα πιὸ ἀρμονικά, εἶπε ἡ Φράγκα. Τὸ ὄνομα Ροβέρτος Γιάκομπσεν!

Ἡ Παυλίνα τὴν ἀγκάλιασε καὶ πάλι.

— Καὶ τὸ ἓνα καὶ τὸ ἄλλο εἶν' ἐξίσου ὠραῖα, τῆς εἶπε. Μάθε ὅτι σέ λατρεύω καὶ μην ξεχνᾶς ὅτι αὐτὴ τῆ λέξι δὲν συνηθίζει νά τὴν βγάζη συχνά ἀπὸ τὸ στόμα της ἡ βαρῶνη Γιάκομπσεν.

***

Ἐνῶ ἡ Φράγκα ξαναγύριζε στὸ μέγαρο ντὲ Ροσβέλ, ἡ βαρῶνη Γιάκομπσεν ἀπεσύρθη στὸ σαλονάκι τοῦ γραφείου της καὶ εἰδοποίησε τὸν διευθυντὴ τῶν ἐπιχειρήσεών της κ.

Ντεσάν ὅτι τὸν ἐπερίμενε ἀμέσως. Συγχρόνως διέταξε νά τῆς σερβίρουν ἐκεῖ τὸ τσάι της, γιὰ τὴν ἐπίσκεψι τῆς Φράγκας, δὲν εἶχε προγευματίσει ἀκόμα.

Ὁ κ. Ντεσάν ἔφτασε ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή. Σὲ λίγο ἓνας φρακοφορεμένος ὑπῆρέτης ἔφερε τὸ τσάι. Ἡ Παυλίνα τὸν διέταξε νά κλείσῃ φεύγοντας τὴν πόρτα καὶ νά μην τὴν ἀνησυχῆ κανεὶς.

Ὅταν ἡ βαρῶνη ἔμεινε μόνη μὲ τὸν κ. Ντεσάν, τοῦ εἶπε:

— Παλαιᾶ μου φίλε, ἔχω νά σοῦ ζητήσω μιὰ ὑπηρεσία ἀπὸ τὴν ὁποία ἐξαρτᾶται, ὄχι μόνο ἡ μόνη εὐτυχία, τὴν ὁποία μπορῶ ἀκόμα νά ἐλπίζω σ' αὐτὸ τὸν κόσμο, ἀλλὰ καὶ ἡ ἴδια ἡ ζωὴ μου...

— "ὦ! κυρία βαρῶνη! Διατάξετε καὶ ἂν μπορῶ νά σᾶς φανῶ χρήσιμος, ἔστω καὶ στὸ παραμικρό, μην ἀμφισβᾶλλετε ὅτι θά θυσιάζω εὐχαρίστως καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴ ζωὴ μου...

— "ὦ! ὄχι, δὲν ἀμφισβᾶλλω καθόλου γιά τὴν ἀφοσίωσί σου, καλέ μου φίλε, καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἀπευθύνομαι σέ σένα. Γιά λόγους ἀψίστης σπουδαιότητος, πρέπει νά ἀναγυρίσῃ ἀμέσως στὸ Παρίσι ὁ Ἄνδρέας ντ' Ἀνζελί. Πρέπει νά ἀναγυρίσῃ ὅσο τὸ δυνατόν γρηγορότερα... Μὲ καταλαβαίνεις, φίλε μου; Ἐσὺ ξέρεις πολὺ κόσμο... Δὲν ξέρεις λοιπὸν κανένα πλοίαρχο, εἴτε τοῦ ἐμπορικοῦ, εἴτε τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ, ἄνθρωπο μὲ ἀντίληψι κι' ἀφωσιωμένο, τὸν ὁποῖο ν' ἀναθέσουμε νά πάη νά φέρῃ ὅσο τὸ δυνατόν γρηγορότερα τὸν Ἄνδρέα;... Γι' αὐτὸ ὅμως δὲν φτάνει νά βροῦμε μόνο τὸν κατάλληλο πλοίαρχο... Πρέπει νά βροῦμε ἀκόμα καὶ καλὸ πλοῖο καὶ πλήρωμα ἐκλεκτό. Μοῦ εἶνε ἀδιάφορο ὅσα κι' ἂν χρειαστοῦν νά ξοδέψω γι' αὐτό... ἔστω καὶ πολλὰ ἑκατομμύρια... Ἐκτὸς αὐτοῦ, σὲ περίπτωσι τοῦ ὁ Ἄνδρέας θά βρῆται ἐδῶ μέσα σ' ἓνα ὀρισμένο χρονικὸ διάστημα — θά σοῦ τὸ ὀρίσω αὐτὸ κατόπιν — μπορεῖς νά ὑποσχεθῆς στὸν πλοίαρχο πού θά διαλέξῃς, ἀμοιβὴ ἑντακοσίων χιλιάδων φράγκων...

Ὁ κ. Ντεσάν, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀκούσει μὲ μεγάλη προσοχὴ τὴν βαρῶνη, τῆς ἀπάντησε:

— Ἐχω τὸν ἄνθρωπο πού μᾶς χρειάζεται. Τοῦ προσέφερα πρὸ ἑτῶν μιὰ μεγάλη ἐκδούλευσι... καὶ γιά νά μοῦ ἀποδείξῃ τὴν εὐγνωμοσύνη του, εἶνε ἱκανὸς νά χαλάσῃ τὸν κόσμο. Εἶνε παλαιὸς ἀξιωματικὸς τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ, ὁ ὁποῖος, γιά οἰκογενειακοὺς λόγους, ἀναγκάστηκε νά παραιτηθῆ καὶ ν' ἀναλάβῃ ὑπηρεσία στὸ ἐμπορικό. Εἶνε τιμιώτατος, ἐνεργητικὸς καὶ ἀποφασιστικὸς. Τίποτε δὲν τοῦ λείπει.

— Ἀφοῦ εἶν' ἔτσι, νά τὸν προσλάβουμε, καλέ μου Ντεσάν! εἶπε ἡ βαρῶνη. Ἄλλ' ἀμέσως, σὲ πέντε λεπτά, ἂν εἶνε

δυνατόν.

— Θά προσπαθῆσω νά τὸν δῶ, ἂν καὶ φοβᾶμαι μήπως δὲν βρῆται στὸ Παρίσι... Ἄν ἦταν ἐδῶ, θά ἐρχόταν νά μ' ἐπισκεφθῆ... Κι' ἔχουν περάσει δυο σχεδὸν χρόνια ἀπὸ τότε πού τὸν εἶδα γιά τελευταία φορά. Σᾶς παρακαλῶ νά μοῦ δῶσετε προθεσμία ὡς αὔριο τὸ πρωί. Στὸ μεταξύ θά προσπαθῆσω νά βρῶ τὸν πλοίαρχο μας ἢ νά μάθω πού βρίσκεται καὶ τότε βλέπουμε...

— Ὡς αὔριο τὸ πρωί εἶνε πάρα πολὺ! εἶπε ἡ βαρῶνη, πού εἶχε γίνῃ τώρα πιὸ ἀνυπόμονη ἀπ' τὴν Φράγκα.

— Μπορεῖ νά καταλήξω σ' ἀποτέλεσμα καὶ νωρίτερα, εἶπε ὁ Ντεσάν. Θά σᾶς εἰδοποιήσω τότε ἀμέσως. Δὲν θ' ἀφήσω νά πάη χαμένη οὔτε μιὰ στιγμή...

Ἀμέσως μετὰ τὴν συνεννόησί της αὐτὴ μὲ τὸν Ντεσάν, ἡ βαρῶνη πῆγε μὲ τὸ ἀμάξι της στὸν ὑπουργὸ τῶν Ἐσωτερικῶν. Ἦθελε νά τὸν παρακαλέσῃ νά τῆς βρῆ πράκτορες ἱκανοὺς, ἀντὶ ὁποιοῦδήποτε ποσοῦ, ν' ἀνακαλύψουν ὅ,τιδήποτε θά μπορούσε νά ἔχῃ σχέση μὲ τὸ ἔκθετο πού βρέθηκε στὰ σκαλιὰ τοῦ βρεφοκομείου τῆς Ὁρλεάνης τὸ 1884.

Ὁ ὑπουργὸς, ὁ ὁποῖος ἐγνώριζε τὴν πανίσχυρη βαρῶνη προθυμοποιήθηκε νά τὴν ἐξυπηρετήσῃ καὶ τὴν ἔστειλε μὲ μιὰ ἐπιστολὴ τοῦ στὸν ἀρχηγὸ τῆς Δημοσίας Ἀσφαλείας κ. Ζερβαί, γιά νά συνεννοηθῆ μαζύ του γιά τοὺς πράκτορες οἱ ὁποῖοι θ' ἀπεστέλλοντο στὴν Ὁρλεάνη.

Ἡ Παυλίνα δὲν θέλησε νά φανερώσῃ στὸν κ. Ζερβαί πόσο ἐνδιαφερόταν γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Δὲν εὗρισκε σωστὸ νά τοῦ ἐκμυστηρευθῆ τίς ἐλπίδες πού εἶχαν γεννηθῆ μέσα της μετὰ τὴν συνομιλία της μὲ τὴ Φράγκα.

Περιορίστηκε λοιπὸν νά τοῦ πῆ ὅτι, ἐπειδὴ ἀγαποῦσε τὴν Φράγκα ὡς ἄν πραγματικὴ κόρη της κι' ἐπειδὴ ἤξερε ὅτι ἡ Φράγκα ἀγαποῦσε τὸν Ροβέρτο, στὴν ἀθωότητά του ὁποῖου εἶχε κι' αὐτὴ ἀπόλυτη πεποίθησι, ἤθελε νά διευκρινίσῃ τὸ μυστήριό πού σκέπαζε τὴν γέννησί του.

Ὁ κ. Ζερβαί ἦταν ἄνθρωπος πολὺ λεπτὸς καὶ πολὺ ἐξυπνος. Ἡ συγκίνησις τῆς Παυλίνας συνδυαζομένη μὲ τίς γνωστὲς του προσπάθειες πού ἐπὶ χρόνια ἔκανε ἡ βαρῶνη γιά ν' ἀνακαλύψῃ τὸ παιδί τοῦ γιου τῆς Ὀλιβιέ, τοῦ ἔδωσαν ἀμέσως νά καταλάβῃ πόσο βαθεῖα ἐνδιαφερόταν γιά τὴν ἐπιτυχία τῶν νέων αὐτῶν ἐρευνῶν.

Δὲν εἶπε ὅμως τίποτε σχετικῶς. Τῆς ἀπάντησε μόνο ἀπλᾶ:

— Θά κάνω τὰ ἀδύνατα δυνατά, κυρία βαρῶνη, γιά νά σᾶς εὐχαριστήσω. Μόλις μάθω τὸ παραμικρό, θά σπεύσω νά σᾶς τὸ ἀνακοινώσω.

***

Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ Φράγκα εἶχε φτάσει στὸ μέγαρο ντὲ Ροσβέλ, συγκινημένη ἀκόμα πολὺ καὶ ρίχτηκε ἀμέσως στὴν ἀγκαλιά τῆς Σίμπιλ.

— Θεέ μου! ἔκανε ἡ μὴς Ἄντριου. Τί ἔχει, Φράγκα μου; Ἡ καρδιά σου χτυπάει τρομερά... Μήπως δὲν εἶσαι καλά;

— "ὦ! Σίμπιλ!... Σίμπιλ! φώναξε ἡ νέα. Δὲν ξέρεις τί καλὴ πού εἶνε ἡ νουὰ μου... Θά στείλῃ ἀμέσως βαπόρι γιά νά φέρῃ ἐδῶ ὅσο τὸ δυνατόν γρηγορότερα τὸν Ἄνδρέα... Καὶ ξέρεις τί θά γίνῃ ἅμα γυρίσῃ ὁ Ἄνδρέας;... Ἡ Τερέζα, μόλις θά τὸν δῆ, θ' ἀνακτῆσῃ ἀμέσως τὸ λογικὸ της καὶ θά φανερώσῃ τὸν πραγματικὸ δολοφόνου της... Ἐταί ὁ Ροβέρτος θά σωθῆ!...

» Ἀλήθεια, πῶς εἶνε ἡ Τερέζα; φώναξε ἑξαφνα ἡ Φράγκα. Ἐλπίζω νά μην εἶχε καμμιά καινούργια ταραχὴ.

— Ὁχι, δὲν τῆς συνέβη τίποτε... Ἐξ ἄλλου δὲν ἔλειψα ἐγὼ οὔτε στιγμή ἀπὸ κοντά της...

— "ὦ! ἔκανε ἡ Φράγκα. Σὲ ρώτησα, γιὰ τὴν μοῦ φαίνεται ὅτι μᾶς ἀπειλοῦν καὶ ἄλλοι κίνδυνοι. Φοβᾶμαι ὅτι τὰ μαρτύριά μας δὲν ἔτελειώσαν ἀκόμη... Φοβᾶμαι καμμιά νέα καταστροφὴ... Ναι, ἔχω ἓνα τρομερὸ καὶ ἀνεξήγητο φόβο... Ἐνα προαίσθημα μοῦ λέει ὅτι μιὰ ἄλλη νέα συμφορὰ θά μᾶς χτυπήσῃ ὡς κεραυνός... Ποιὰ ὅμως μπορεῖ νά εἶνε ἡ συμφορὰ αὐτή;

Ἡ Σίμπιλ ἐπῆρε στὰ χέρια της τὰ δυο χέρια τῆς Φράγ-

Ενας φρακοφορεμένος ὑπῆρέτης σερβίρισε τὸ τσάι

κας.

— "Όχι, τής είπε με πεποίθησι. "Άλλη συμφορά δέν θά μᾶς χτυπήσῃ. Ὁ Θεός θά σέ προστατεύσῃ στίς προσπάθειές σου...

Πῆγαν τότε κ' ἡ δυο στο γειτονικό δωμάτιο, στο ὁποῖο ἡ Τερέζα, διαρκῶς καθισμένη σέ μιὰ πολυθρόνα, ἔμενε μέ τό βλέμμα ἀπλανές.

Ἡ Φράγκα τήν ἀγκάλιασε μέ στοργή καί τής εἶπε:

— "ὦ! καλή μου ἀδελφή, πού οὔτε καταλαβαίνεις κᾶν τό κακό πού μου κάνεις, σέ λατρεύω καί θά σέ σώσω ἀπό κάθε κίνδυνο πού σέ ἀπειλεῖ... Καί ὅταν κατορθώσω νά σέ κάνω καλά, θά ἐξασφαλίσῃς καί σὺ τήν δική μου εὐτυχία.

Ἡ Σίμπιλ εἶχε βγῆ ἔξω γιά νά ἐτοιμάσῃ τό πρόγευμα στο τραπέζι τοῦ μικροῦ σαλονιοῦ τῆς Φράγκας.

"Ἐξαφνα, ἡ Τερέζα, ἡ ὁποία ὡς τῆ στιγμῆ ἐκεῖνη εἶχε μείνει ἡρεμῆ καί ἀπαθῆς παρ' ὅλα τὰ γλυκά λόγια τῆς Φράγκας, ἀρχισε νά δείχνῃ σημεῖα μεγάλης ταραχῆς.

Ἡ Φράγκα, ἡ ὁποία ἦταν γονατιστή μπροστά στήν ἀδελφή τῆς, γύρισε τό κεφάλι τῆς πρὸς τήν πόρτα...

Ἡ Ναδίνα στεκόταν ἐκεῖ ὀρθια, μέσ' ἀπ' τὰ παραπετάσματα, καί εἶχε ἀκούσει βέβαια τὰ λόγια πού εἶχε πῆ ἡ νέα.

Ἡ Φράγκα σηκώθηκε ἀμέσως ὀρθια καί διευθύνθηκε πρὸς τήν πόρτα ὠργισμένη. Ἐκεῖ, μέ ὕφος ἀπότομο, εἶπε στήν κόμησα:

— Ξέρετε ὅτι σᾶς παρακάλεσα μιὰ γιά πάντα νά μὴν ἐρχόσαστε ποτέ σ' αὐτό τό δωμάτιο.

— Πιθανόν, ἀπάντησε ὑπεροπτικά ἡ Ναδίνα, νά φέρθηκες τόσο πρόστυχα ἀπέναντί μου καί νά μου ἔδωσες μιὰ τέτοια διαταγή, ἀλλά ἐγὼ βέβαια δέν σου ὑποσχέθηκα πὼς θά ὑπακούσω...

Καί μέ σκληρό τόνο, ἡ Ναδίνα ἐπρόσθεσε:

— Ἐδῶ βρίσκομαι στο σπίτι μου! Καί βαρέθηκα πειά νά βλέπω τοὺς μορφασμούς σου καί τ' ἄλλα σου γελοῖα καμώματα. Ἐπειδὴ δέ, στήν κατάστασι πού βρίσκεται ἡ Τερέζα, ἡ θέσις μου εἶνε κοντά στο προσκέφαλό τῆς, σοῦ γνωστοποιῶ ὅτι ἐγὼ ἡ ἴδια θά τήν περιποιῶμαι στο ἐξῆς. Καί ἂν μου ἀρέσῃ νά τήν μεταφέρω σέ ἄλλο δωμάτιο, θά τήν μεταφέρω. Ὡς κηδεμών τῆς δέ σύμφωνα μέ τό νόμο, θά ἀπαγορεύσω σέ σένα καί στήν Σίμπιλ τήν εἴσοδο στο δωμάτιο στο ὁποῖο θά μένη ἡ Τερέζα.

Ἡ Φράγκα, μόλις ἀκουσε τὰ λόγια αὐτά, νόμισε πὼς ἡ ἀδελφή τῆς ἦταν χαμένη.

— "ὦ! αὐτό δέν θά τό κάνετε! φώναξε. Δέν θά με χωρίσετε ἀπό τήν Τερέζα μου!... Ἐξ ἄλλου ποιές ἐξηγήσεις θά δώσετε σχετικῶς στον δόκτορα Ντεζορμῶ, ὁ ὁποῖος ξέρει ὅτι ἡ Τερέζα δέν μπορεῖ νά κάνῃ χωρίς τίς δικές μου περιποιήσεις;

Τό βλέμμα τῆς Ναδίνας ἔλαμψε κί' ἀπάντησε δαγκώνοντας ἑλαφρά τὰ χεῖλη τῆς:

— Δέν σοῦ εἶπα ὅτι θά τό κάνω αὐτό. Σέ προειδοποιῶ μόνο, ὅτι ὁ κόμης, ὁ πατέρας σου, μου ἔδωσε κάθε ἐξουσία στήν ἀδελφή σου καί ὅτι ἐνδέχεται νά χρησιμοποιήσῃ τήν ἐξουσία μου αὐτή, ἂν ἐξακολουθήσῃ νά φέρεσαι ὅπως φέρεσαι. Ἐπὶ τοῦ παρόντος σέ προειδοποίησα... Φρόντισε λοιπόν νά συμπεριφέρεσαι σάν κόρη πρὸς τήν μητέρα τῆς.

Καί ἀπομακρύνθηκε μέ πολύ συλλογισμένο ὕφος, χωρίς κᾶν νά κυττάξῃ τήν Τερέζα, στήν ὁποία ἡ παρουσία τῆς εἶχε προκαλέσει νευρικούς σπασμούς.

Ἐνῶ ἡ Φράγκα περιποιόταν τήν ἀδελφή τῆς, ἡ μίς Σίμπιλ μῆκε μέσα. Ἡ νέα τῆς διηγήθηκε βιαστικά τήν σκηνή πού εἶχε διαδραματισθῆ πρὸ ὀλίγου μέ τῆ Ναδίνα καί πρόσθεσε:

— Πρόσεξα ὅτι ἡ κόμησα ἄλλαξε ἀμέσως ὕφος, μόλις ἀνέφερα τό ὄνομα τοῦ δόκτορος Ντεζορμῶ. Εἶνε ὀλοφάνερο πὼς τόν φοβάται. Ἀλλά μὴ τυχόν ξέρεῖς ἂν ὁ δόκτωρ Ντεζορμῶ πρόκειται ν' ἀπουσιάσῃ ἀπό τό Παρίσι;

— Ναί, θά λείψῃ... Εἶδοποίησε σήμερα τό πρωί τόν δόκτορα Πρυνιέ ὅτι σκοπεύει νά πάῃ νά μείνῃ δυο βδομάδες σέ μιὰ λουτρόπολι τοῦ Ἀτλαντικοῦ. Τοῦ μίλησε μάλιστα

καί γιά τό εἶδος τῆς διαίτης πού θεωρεῖ καταλληλότερο γιά τήν Τερέζα ὅσο αὐτός θά λείπῃ. Φεύγει αὔριο...

— Τότε νά τί συμβαίνει... Ἄμα φύγῃ ὁ γιατρός Ντεζορμῶ, ὁ ὁποῖος ξέρει καλά τί γίνεται μέσα στο σπίτι μας, ἡ κόμησα δέν θά φοβάται πειά μήπως τήν κατηγορήσῃ καί θά μᾶς χωρίσῃ ἀπό τήν Τερέζα. Μὴν ἀμφιβάλλεις γι' αὐτό...

— Θεέ μου! ἔκανε ἡ Σίμπιλ.

— Γι' αὐτό τό λόγο, πρόσθεσε ἡ Φράγκα, πρέπει νά πάρομε ἀπό δῶ τήν Τερέζα... Δέν ἔχομε στή διάθεσί μας οὔτε εἰκοσιτέσσερες ὥρες γι' αὐτό... Ἀλλά —ἐξακολούθησε μέ ὕφος ἐνεργητικό καί ἀποφασιστικό— θά με βοηθήσῃ ἡ νουνά μου καί, τό ἀργότερο αὔριο τό βράδυ θά εἴμαστε κ' ἡ τρεῖς μακρὰ ἀπό δῶ.

— Καλά, εἶπε ἡ Σίμπιλ. Ἐγὼ, ἐννοεῖται, θά κάνω ὅ,τι θελήσῃς...

— Πρέπει νά βγῶ καί τό ἀπόγευμα ἔξω, πρόσθεσε ἡ Φράγκα. Ἡ νουνά μου με παρακάλεσε νά κάνω ἕνα σπουδαῖο διάθημα. Ὅσο θά λείπω, διπλασίασε τήν προσοχή σου καί μὴν ἀπομακρυνθῆς οὔτε στιγμῆ ἀπό τήν Τερέζα. Ἐξ ἄλλου, γιά περισσότερη ἀσφάλεια, ἐγὼ δέν θά βγῶ ἔξω παρὰ μόνο ἀφοῦ δῶ ὅτι βγῆκε καί ἡ κόμησα ντὲ Ροσβέλ.

— Καί ἂν δέν βγῆ;

— Τότε θ' ἀναβάλω τό διάθημά μου καί δέν θά βγῶ οὔτε ἐγὼ. Πρῶτα ἡ ζωὴ τῆς ἀδελφῆς μου κί' ἔπειτα ὅλα τ' ἄλλα... Ἀλλά εἶνε βέβαιο ὅτι θά βγῆ ἡ κόμησα ντὲ Ροσβέλ... Διέταξε νά ἐτοιμασθῇ τό ἀμάξι τῆς στίς τέσσερες καί μισή. Θά πάῃ πρῶτα στή μοδίστρα τῆς κί' ἔπειτα θά κάνῃ τὸν περίπατό τῆς στο δάσος τῆς Βουλώνης... Ἐτσι θά μπόρῃς νά βγῶ κί' ἐγὼ ἔξω.

B'

Η ΥΠΟΨΙΕΣ ΤΗΣ ΦΡΑΓΚΑΣ

Τήν ἴδια μέρα, ὁ ἀρχηγός τῆς Δημοσίας Ἀσφαλείας κ. Ζερβαί, μόνος στο μεγάλο γραφεῖο του, βρισκόταν βυθισμένος σέ σκέψεις. Ἦταν φανερό πὼς ἡ Τερέζα, ὅταν ἐπρόφερε τό ὄνομα τοῦ Ροβέρτου, δέν ἦταν δυνατόν νά ἐννοῆ αὐτόν ὡς αὐτοργό τοῦ ἐγκλήματος. Μέσα στήν τρέλλα τῆς ἔδινε τό ὄνομά του σέ ἄλλο πρόσωπο.

Ἀλλά τί περιέργο καί τί ἀκατανόητο! Κάθε φορά πού ἐπρόφερε τόνομα τοῦ Ροβέρτου, φαινόταν σάν ν' ἀπευθύνεται στήν κόμησα ντὲ Ροσβέλ...

Αὐτό ὁ κ. Ζερβαί τό εἶχε δῆ μέ τὰ ἴδια του τὰ μάτια. Τό πρᾶγμα δέν ἐπιδεχόταν καμμιά ἀμφιβολία.

Ἀλλά, πάλι, πὼς μπορεῖ νά παραδεχθῆ κανεῖς, ὅτι μιὰ μητέρα μπορεῖ ποτέ ν' ἀποφασίσῃ νά σκοτώσῃ τήν κόρη τῆς;

Ἐπὶ τῆς στήν ὑπόθεσι αὐτῆ κάτι τρομερό καί μυστηριώδες πού τόν ἔκανε νά μὴ ξέρῃ τί νά σκεφθῆ...

Βέβαια, εἶχε δῆ πολλές φορές φοβερά δράματα, τὰ ὁποῖα ἐκ πρώτης ὄψεως φαινότουσαν ἀπίστευτα.

Τώρα εἶχε μπροστά του μιὰ μητέρα πού τήν μισοῦσαν καί τὰ δυο τῆς κοίτισεν... Μά ἦταν ποτέ δυνατόν ἡ μητέρα σὺτ' ἡ ἀποφασίσῃ νά σκοτώσῃ τό ἕνα ἐπὶ τὰ τρία τῆς;

Πρὶν σχηματίσῃ γνώμη γι' αὐτό, ἦταν ἀπαραίτητο νά συγκεντρώσῃ λεπτομερεῖς πληροφορίες γιά τήν οἰκογένεια ντὲ Ροσβέλ. Μά τέτοιες πληροφορίες οὔτε εἶχε, οὔτε τοῦ φαινόταν πιθανόν πὼς θά κατῶρθονε νά μάθῃ. Γιατί, ἀπό τήν ἡμέρα πού ἔνοιωσε ἀκατανίκητη συμπάθεια γιά τόν Ροβέρτο καί τήν Φράγκα, ἀπευθύνθηκε δεξιὰ κί' ἀριστερὰ πρὸς ὅλους ἐκείνους πού μποροῦσαν νά ξέρουν κάτι γιά τήν οἰκογένεια αὐτή, ἀπό παντοῦ ὅμως ἀκουγε τὰ ἐξῆς:

— Οἱ ντὲ Ροσβέλ εἶνε ἡ πιό τίμια οἰκογένεια τοῦ κόσμου...

Καί κάτι ἄλλο ἀπασχολοῦσε ἐξαιρετικῶς τόν κ. Ζερβαί: ἡ ἐξαιρετικὴ συμπάθεια πού

Ἡ Φράγκα περίμενε στὸν ἀντιθάλαμο...

έδειχνε προς την κόμησα ό κ. ντέ Κομβρεμόν. Για να την εκτιμάη λοιπόν ό κ. ντέ Κομβρεμόν, άνθρωπος έντιμότατος, ήταν φανερό πώς είχε την καλύτερη ιδέα γι' αυτή.

Ό κ. Ζερβαί βασανιζότανε τρομερά μ' αυτές τις σκέψεις πού του έφερναν δισταγμούς μόνο και σε κανένα βέβαιιο αποτέλεσμα δέν κατέληγαν.

***

"Εξαφνα, ένας κλητήρας μπήκε μέσα στο γραφείο του και του έδωσε ένα σημείωμα λέγοντας:

— Μου τó έδωσε αυτό μιά κυρία, ή όποια επέμενε να σάς τó φέρω άμέσως και να τής πάω άπάντησι. Περιμένει έξω.

Ό κ. Ζερβαί άνοιξε τó σημείωμα και διάβασε τά εξής:

«Η δεσποινίς Φράγκα ντέ Ροσβέλ θά επιθυμούσε να ίδη ιδιαίτερος τόν άρχηγό τής Δημοσίας Ασφαλείας, για μιά σπουδαιότατη υπόθεσι».

Ό κ. Ζερβαί έτρεξε άμέσως μόνος του στον άντιθάλαμο. Έκει περίμενε ή Φράγκα.

"Έκανε μπροστά τής μιά βαθειά υπόκλιση και, δείχνοντας τής τήν πόρτα του γραφείου του, τής είπε:

— Δεσποινίς, μπορείτε να περάσετε. Κανείς δέν θά διακόψη τήν συζήτησί μας.

Όταν μπήκαν μέσα στο γραφείο, ό κ. Ζερβαί έκλεισε τήν πόρτα. "Επειτα έσφιξε και τά δυό χέρια τής Φράγκας και τής είπε:

— Ω δεσποινίς, κάποιος καλός άγγελος σάς έστειλε έδω... Δέν ξέρετε πόση ώρα τώρα βασανίζω τó μυαλό μου χωρίς να καταλήγω σε κανένα αποτέλεσμα και πόσο επιθυμούσα να σάς έβλεπα.

Η Φράγκα τόν κύτταξε με τά ωραία μεγάλα μάτια τής και του άπάντησε απλά:

— "Ισως έχετε δίκη, κύριε...

"Επειτα κάθησε στην πολυθρόνα πού ήταν πλάι στο γραφείο και πρόσθεσε:

— Γιατί άγγελος πραγματικά είνε ή νουνά μου, ή βαρώνη Γιάκομπσεν, ή όποια με συμβούλευσε νάρθω έδω...

— "Α! έκανε ό κ. Ζερβαί. "Ωστε ή βαρώνη Γιάκομπσεν σάς παρακίνησε νάρθητε έδω;

— Μάλιστα, κύριε. "Όταν, στο μέγαρο του πατέρα μου, με βεβαιώσατε ότι θεωρείτε τόν μνηστήρα μου άθωο, μου ήρθε άμέσως ή ιδέα νάρθω να σάς ανακοινώσω πολλά πράγματα, τά όποια δέν μπορείτε να ξέρετε. Τó διάθημα όμως αυτό τó θεωρούσα πολύ σπουδαίο και δέν μπορούσα να τó κάνω, άν δέν τó έπεδοκίμαζε προηγουμένως κ' ή νουνά μου. Τώρα λοιπόν πού έχω τήν συγκατάθεσί τής, έρχομαι να σάς άποκαλύψω πράγματα πού μονο αυτή τά ξέρει.

»Εν πρώτοις, επειδή έπειτα από όσα μυστικά θά σάς πώ, θά βρίσκεται στην διάκρισί σας ή τιμή τής οικογενείας μας, σάς ζητώ, κύριε άρχηγέ, να με βεβαιώσετε με τó λόγο τής τιμής σας ότι, άν δέν κρίνετε άπαραίτητο ν' άποκαλύψετε όσα θά μάθετε από μένα στη δίκη του Ροσβέρτου, θά τά ξεχάσετε έντελώς, σαν να μην τά είχα πη ποτέ.

— "Έχετε γι' αυτό τόν λόγο τής τιμής μου, δεσποινίς, άπάντησε ό κ. Ζερβαί με μεγάλη σοβαρότητα. Μπορείτε λοιπόν να μου πητε ό,τι θέλετε.

— Η μητέρα μας, άρχισε να λήη ή Φράγκα, ή Ναδίνα ντέ Σάντα Κρουζ, κόμησα ντέ Ροσβέλ, καταγόταν από τήν Άθάνα τής Κούβας...

Ό κ. Ζερβαί αναπήδησε.

— Καταγόταν! Καταγόταν! επανέλαβε ό κ. Ζερβαί. Πέθανε λοιπόν ή μητέρα σας και ή τωρινή κόμησα ντέ Ροσβέλ είνε δευτέρα σύζυγος του πατέρα σας;

— "Αφήστε με να εξακολουθήσω, κύριε, είπε με μεγάλη γλυκύτητα ή Φράγκα. "Όταν τελειώσω, θά σάς είνε έντελώς γνωστά όλα τά θλιβερά οικογενειακά μυστικά μας. Η μητέρα μου, βοηθουμένη από τήν μίς Σίμπιλ "Αντριου, παιδική τής φίλη, μάς ανέθρεψε, έμένα και τήν αδελφή μου, με μιά ασύγκριτη στοργή και άφοσίωσι.

»Όταν ήμουν έννέα χρόνων και ή αδελφή μου δώδεκα, μεγάλα οικονομικά συμφέροντα έκαναν τή μητέρα μου και τόν πατέρα μου να φύγουν για τήν Κούβα. "Εκείνη τήν έ-

ποχή ή σχέσεις μεταξύ των γονέων μου ήσαν πολύ ψυχρές. Η μητέρα μου ήταν ή τελειότερη γυναίκα του κόσμου από πάσης άπόψεως. "Επομένως έφταιγε γι' αυτό ό πατέρας μου, ό όποιος, όπως έμαθα άργότερα, έκανε πολύ άσωτη ζωή.

»Συγχωρήστε με, κύριε — έπρόσθεσε με φωνή πού έτρεμε έλαφρά ή Φράγκα — γιατί τολμώ να έκφράζωμαι έτσι για τόν πατέρα μου. "Ισως να σάς φανή άπρεπές αυτό. Μά και για μένα είνε πολύ δυσάρεστο τó ότι μιλάω έτσι. Θεωρώ όμως άπαραίτητο να μάθετε τó κάθε τι σχετικώς με τήν οικογένειά μας.

Ό κ. Ζερβαί έκανε μιά υπόκλιση και είπε:

— "Αν σάς πώ, δεσποινίς, ότι σάς θεωρώ ως τήν καλύτερη νέα πού γνώρισα στη ζωή μου, δέν θά σάς πώ καμμία ύπερβολή. "Ωστε μη φοβάστε να μου πητε ό,τι θέλετε.

— Η μητέρα μου, εξακολούθησε ή Φράγκα, δέν ήθελε να φύγει για τήν Κούβα, γιατί δέν ήθελε να χωριστή από τήν αδελφή μου κι' από μένα, κι' επειδή ή υγεία τής ήταν πολύ έπισφαλής κατά τήν έποχή εκείνη. "Ωστόσο, ή βαρώνη Γιάκομπσεν, ή όποια εξασκούσε μεγάλη επίδρασι επάνω τής, τήν έπεισε να συνοδεύση τόν πατέρα μου. "Ετσι οι γονείς μου έφυγαν...

— "Εσάς σάς άφησαν έδω; ρώτησε ό κ. Ζερβαί.

— Ναι, ή αδελφή μου κι' εγώ, καθώς και όλο τó προσωπικό του μεγάρου μας, μείναμε στο Παρίσι, υπό τήν μητρική επίβλεψη τής μίς Σίμπιλ "Αντριου. "Αλλωστε τó ταξίδι των γονέων μας έπρόκειτο να βαστήξη μόνο τρεις μήνες. Βάστηξε όμως δυό όλόκληρα χρόνια...

»Όταν ξαναγύρισαν, ό κόμης και ή κόμησα έφτασαν στο μέγαρο ένα σαρανταοκτώωρο πρό τής ώρας πού μάς είχαν τηλεγραφήσει να τούς περιμένουμε. Γι' αυτό τή στιγμή εκείνη, εγώ είχα βγή περίπατο με τήν μίς Σίμπιλ.

»Η Τερέζα, ή όποια ήταν τότε δεκατεσσάρων χρόνων, μόλις αντίκρουσε τήν κ. ντέ Ροσβέλ, ρίχτηκε στην άγκαλιά τής κι' έκανε σαν τρελλή από τή χαρά τής.

»Οί υπηρέτες του μεγάρου μας τήν άναγνώρισαν όλοι και τήν χαιρέτησαν με σεβασμό. Μετά μιά ώρα, όταν ξαναγύρισα με τήν μίς Σίμπιλ από τόν περίπατο, άκουσα τήν Τερέζα να μου φωνάζη από μακριά: «Φράγκα, ξαναγύρισε ή μαμά!...»

»Τή στιγμή εκείνη, νόμισα πώς θά πέσω κάτω άναίσθητη... Δέν ξέρετε πόσο άγαπούσα, πόσο λάτρευα τήν φτωχή μου μητέρα... "Ωρμησα λοιπόν στο σαλόνι όπου βρισκόταν ή κόμησα, έξαιρετικά συγκινημένη.

»Μόλις όμως τήν αντίκρουσα κυριεύθηκα από μιά τρο-

μερή όργη και από μιάν άπέραντη όδύνη, μολονότι ή μίς Σίμπιλ είχε ριχτή στην άγκαλιά τής και τήν καταφιλούσε.

»Η γυναίκα αυτή, ή όποια βρισκόταν εκεί μπροστά μας και τήν όποια είχε φέρει ό πατέρας μου, ή γυναίκα εκείνη τήν όποια όλοι άναγνώριζαν ως τήν μητέρα μας... δέν ήταν ή μητέρα μας!

Ό κ. Ζερβαί, χωρίς να θέλη, έβγαλε μιά κραυγή έκπληξεως.

— Πώς! φώναξε. Η γυναίκα αυτή δέν ήταν ή μητέρα σας;

— "Οχι, ήταν τó πανομοιότυπο τής μητέρας μου, με τά ίδια χαρακτηριστικά, με τó ίδιο άνάστημα, με τις ίδιες κινήσεις, με τó ίδιο βάδισμα. Δέν είχε όμως ούτε τήν έκφρασι του βλέμματός τής, ούτε τούς ποικίλους τόνους τής φωνής τής... "Ω! εκείνα τά ωραία, τά μεγάλα μάτια τής μαμάς, πού ήσαν από μαύρο βελούδο και πού είχαν τóση λάμψι και τóση γλυκύτητα όταν τά κάρφωνε επάνω μου... Πού ήταν ή θεία εκείνη έκφρασις τους; Μπορούσα ποτέ να τήν ξεχάσω;... Και ήταν δυνατόν να γελαστώ εγώ ποτέ;

— Τί κάνατε τότε;

— Τής φώναξα: «Δέν είσαι σү ή μαμά!» Ό πατέρας μου άγανάκτησε κ' ή Σίμπιλ προσπαθούσε να μου βγάλη τήν ιδέα μου αυτή... Η Τερέζα παρακαλούσε εκείνην πού θεωρούσε μητέρα τής να με συχωρέση, να μη με συνειριστή... Τότε ή κόμησα ντέ Ροσβέλ με πήρε διά τής βίας στην άγκαλιά τής.

(Ακολουθεί

